

[Nathalie Lind.]

som udpeges af en myndighed eller en institution, der har beføjelse til at medvirke ved adoption af børn.

Her er vi altså ved problemet om, hvordan man skal løse forholdet for de såkaldte glemte børn. Talmæssigt er det, som det fremgår af en redegørelse fra socialstyrelsen, vel kun en lille gruppe; det nævnes her, at en opgørelse for året 1970 viser, at det antal børn, der i givet fald kunne være tale om blev bortadopteret, er 39.

Menneskelig set er jeg imidlertid helt klar over de store problemer, der foreligger. Jeg forstår også, at for at give plejeforældrene, der eventuelt vil påtage sig at opdrage et af disse børn, en vis tryghed for, at adoption senere kan gennemføres, er det nødvendigt at finde frem til lovregler herom. Men jeg synes nok, at vi i udvalget må se nærmere på, om denne form med, at man på forhånd giver samtykke til en ikke bekendt person, er den rigtige. Principielt er jeg altså positivt indstillet over for at finde en løsning, men jeg vil dog pege på, at der også her er mindretalsudtalelser i betænkningen.

I denne forbindelse, når jeg tager plejeforældrenes forhold frem, vil jeg spørge — det er nok mere rettet til socialministeren — om man i forbindelse med dette lovforslag påtænker ændringer i børneforsorgsloven. Udvalget er jo flere steder inde på dette, men det, jeg her især tænker på, er, at hvis der er givet et påbud om, at et barn ikke må fjernes fra et plejehjem, så kan barnets naturlige forældre gå til landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg og få denne afgørelse behandlet her. De har altså en appelmulighed. Men jeg synes, at man i dette lovforslag i for høj grad har glemt plejeforældrene og altså også i børneforsorgsloven, som den er i dag, for hvis det omvendte sker, at børneværnet fjerner et barn fra plejehjemmet, så har plejeforældre ingen mulighed for at føre sagen videre. Her kan der jo også være vægtige hensyn til barnets tarv, og de må tilsige en så dybtgående behandling af sagen som muligt.

Jeg er enig i den formalisering, der vil ske af samtykket; jeg er tilfreds med, at der står, at samtykket enten skal afgives for overøvrigheden eller en anden instans, som

justitsministeren bemyndiger hertil. Den tidligere regering havde sat en undersøgelse i gang af, om det var rigtigt at opretholde statsamterne, og hvis denne undersøgelse, som jeg formoder bliver videreført, skulle føre til det resultat, at de ikke skal oprettholdes, er der altså allerede her skabt hjemmel for, at disse overøvrighedsforretninger kan varetages af en anden myndighed.

Jeg er også enig i, og jeg synes, det er absolut nødvendigt, at loven har en bestemmelse om, at de forældre, som nægter at give samtykke til adoption, hvis deres bestemmelse bliver tilsidesat, da har ret til at indbringe sagen for retten. Men igen her må jeg rejse spørgsmålet om plejeforældrenes stilling. De søger om adoption, får afslag, fordi forældrene ikke vil give samtykke og overøvrigheden skønner, at hensynet til barnets tarv ikke afgørende tilsiger en adoption uden forældrenes samtykke. Men så kan plejeforældrene ikke gøre mere, så er vejen for en videre prøvelse lukket af for dem, og jeg synes, der burde være ligestilling her. Flere af de sager, vi ulykkeligtvis har været stillet over for i de senere år, har jo ikke mindst berørt plejeforældre dybt, og derfor synes jeg, det er forkert, at man, som det sker i lovforslaget, vil afskære en domstolsprøvelse. Der er jo også her en særudtalelse fra amtskontorchef Henrik Fogh.

Fru Hanne Budtz var inde på en anden side af sagen, nemlig at man foreslår ophævet bestemmelserne om, at adoptanter skal have ret til at forlange adoptionen ophævet på grund af adoptivbarnets åndssvaghed eller sindssygdom. Jeg ved, hvor meget man diskuterede det i 1956, og jeg synes næsten, man har været så optaget af problematikken om de glemte børn, at justitsministeren helt glemmer dette i sin fremsættelsestale; der kommer så i bemærkningerne til lovforslaget nogle ganske enkelte udtalelser herom. Men det kan måske skyldes, at man efterhånden er nået til den fælles opfattelse, som jeg kan dele, at det er rigtigt at ophæve den gældende bestemmelse i adoptionsloven. For danske børn er forholdet vel det, at der foretages så grundige undersøgelser, at sådanne tilfælde vel her sjældent vil forekomme, men vi behøver vel blot at tænke på det stigende antal adoptioner af udenlandske børn, som jo ville være højst ulykkeligt stillet, hvis de